

UMBERTO ECO

Cecü'nün Yer Cüceleri

Resimleyen

EUGENIO CARMI

Çeviren: Eren Yücesan Cendey

YKY
Yapı Kredi Yayınları

**5.
baskı**

UMBERTO ECO - FUGGIO CARMI • GEGGION • XEER • GUGLIERMI •

UMBERTO ECO

Cecü'nün
Yer Cüceleri

Resimleyen:
EUGENIO CARMI

Çeviren: Eren Yücesan Cendey

5.
baskı

Yapı Kredi Yayınları

BERTOLLO - FUGGIO CARMI • Cecù'mm Xet Güceleri

CECÜ'NÜN YER CÜCELERİ

Umberto Eco (1932) Bilim adamı, yazar, edebiyatçı, eleştirmen Umberto Eco, 20. yüzyılın en önemli düşünce adamlarından biridir. Dünya kamuoyunun gündemine, *Gülü'n Adı* ve *Foucault Sarkacı* gibi büyük yankı uyandıran romanlarıyla giren İtalyan yazar, aynı zamanda Ortaçağ estetiği ve göstergebilim dalının yaşayan efsanelerindendir. 1962'de Torino Üniversitesi'nde doçent, 1969'da ise Floransa Üniversitesi'nde görsel iletişim dalında profesör oldu. 1971'de Bologna Üniversitesi'ne geçti ve 1975 yılında bu üniversitenin Gösteri ve İletişim Bilimleri Enstitüsü'nün başına getirildi. Son çalışmaları arasında edebiyat eleştirileri, tarih ve iletişim yazıları önemli bir yer tutmaktadır. Türkçeye Çevrilen Yapıtları: *Gülü'n Adı* (1986), *Alımlama Göstergebilimi* (1991), *Foucault Sarkacı* (1992), *Önceki Günün Adası* (1995), *Anlatı Ormanlarında Altı Gezinti* (1995), *Ortaçağı Düşlemek* (1996), *Yorum ve Aşırı Yorum* (1996), *Yanlış Okumalar* (1997), *Somon Balığıyla Yolculuk* (1997), *Ortaçağ Estetiğinde Sanat ve Güzellik* (1998), *Beş Ablak Yazısı* (1998), *Açık Yapıt* (2000), *Baudolino* (2003), *Avrupa Kültüründe Kusursuz Dil Arayışı* (2004), *İnanç ya da İnançsızlık* (2005), *Kraliçe Leonora'nın Gizemli Alevi* (2005).

Eugenio Carmi (1920) İtalyan ressam Eugenio Carmi, Torino'da Felice Casorati'nin öğrencisi oldu. 1966'da Venedik Bienali'ne katıldı. Çeşitli üniversitelerde ders verdi. Avrupa ve Amerika'da pek çok sergi açtı. 2003'te Sabaudia-Ferruccio Ferrazzi Ulusal Resim Ödülü birinciliğini kazandı. Katıldığı uluslararası grafik bienallerinde önemli ödüller aldı. 2004 yılında yayımlanan *Tre Racconti*'nin çizimleri 2004 Haziran'ında Kopenhag İtalyan Kültür Merkezi'nde sergilendi.

Eren Yücesan Cendey İtalyan Lisesi ve İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Felsefe bölümü mezunudur. Dilimize çevirdiği kitaplardan bazıları şunlardır: *Yüreğinin Götiürdüğü Yere Git; Anima Mundi; Eve Doğru; Yanıtla Beni; Rüzgar Ne Diyor; Büyülü Çember, Tombul Yürek; Tobia ve Melek, Sevgili Matilda...* (S. Tamaro); *Bir Çift Yürek* (Marlo Morgan); *Büyük İskender* (V. M. Manfredi); *Kozmocomik Öyküler; Karga Sona Kaldı* (I. Calvino); *Tepedeki Ev; Güzeli Yaz; Ağustos Tatili*, (C. Pavese); *Ka* (R. Calasso); Geronimo Stilton Dizisi; *Korkmuyorum* (N. Anımaniti); *Atlıkarıncada Bir Tur Daba* (T. Terzani).

UMBERTO ECO

Cecü'nün Yer Cüceleri

Resimleyen:

EUGENIO CARMİ

Çeviren:

Eren Yücesan Cendey

Yapı Kredi Yayınları - 2298
Doğan Kardeş - 182

Cecü'nün Yer Cüceleri / Umberto Eco
Resimleyen: Eugenio Carmi
Çeviren: Eren Yücesan Cendey

Kitap editörü: Filiz Özdem
Düzeltili: Fahri Güllüoğlu

Tasarım: Nahide Dikel

Baskı: Ertem Basım Ltd. Şti. /Ankara
Tel: (0312) 640 16 23
Sertifika No: 16031

Çeviriye temel alınan baskı: Tre Racconti, Fabbri Editori, Milano, Mart 2004
1. baskı: İstanbul, Ocak 2006
5. baskı: İstanbul, Mart 2014
ISBN 978-975-08-1050-3

© 2004 RCS Libri S.p.A., Milano
© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2012

Sertifika No: 12334
Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

İÇİNDEKİLER

Bomba ve General • 7

Üç Kozmonot • 43

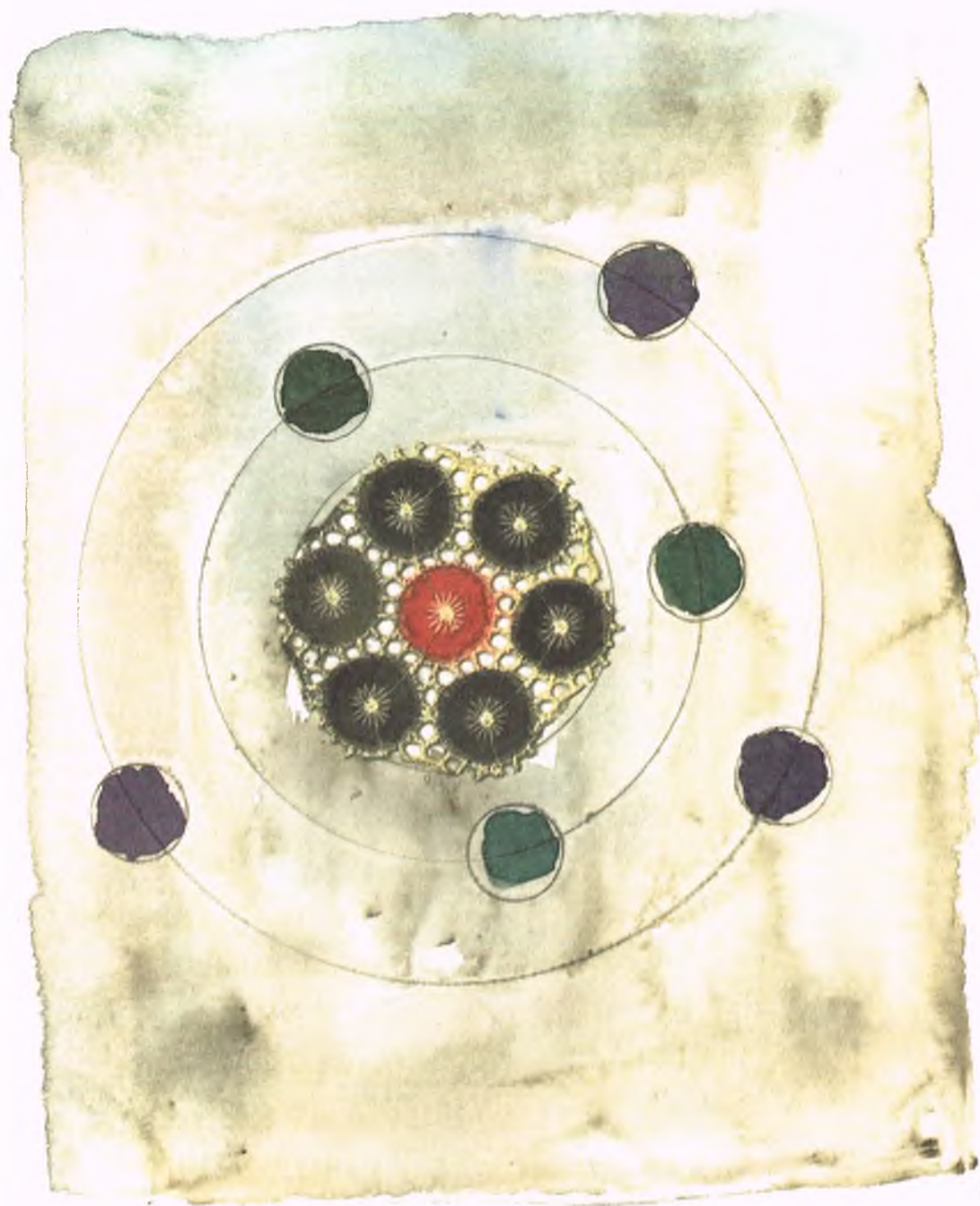
Cecü'nün Yer Cüceleri • 79

Ressam Eugenio Carmi kendini “imge fabrikatörü” olarak nitelendiriyor.
Umberto Eco sayesinde illüstratör oldu.

Profesör, denemeci, yazar Umberto Eco kendini “sözcük fabrikatörü” olarak nitelendiriyor.
Eugenio Carmi sayesinde masalcı oldu.

Bomba ve General

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir atom varmış.

Ve gene evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
üniforması yıldız dolu,
kötü yürekli bir general varmış.

Dünya atomlarla doludur.

Her şey atomlardan yapılmıştır:
Atomlar miniciktir
ve bir araya geldiklerinde
molekülleri oluştururlar,
onlar da sırası geldiğinde
bildiğimiz her şeyi oluştururlar.

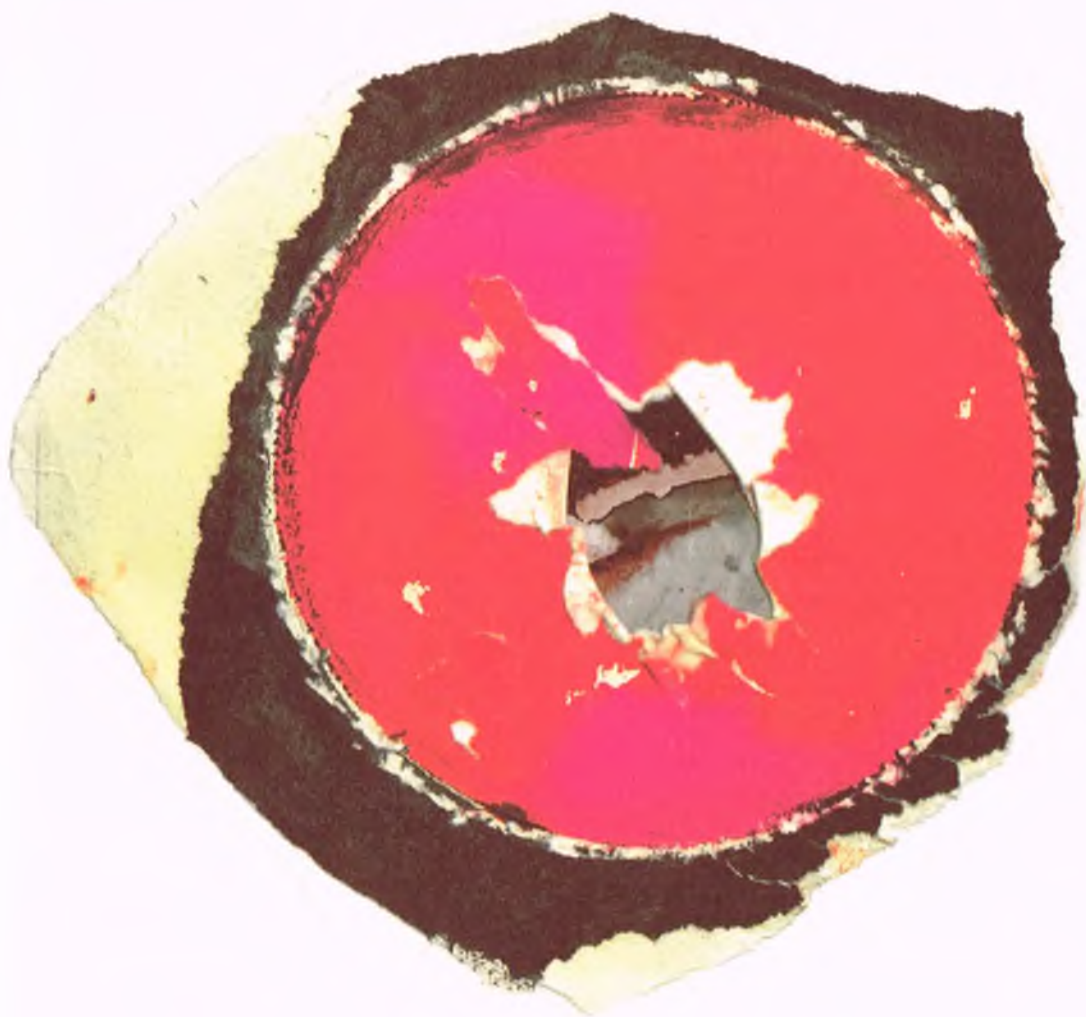
Anne atomlardan yapılmıştır.
Süt atomlardan yapılmıştır.
Kadın atomlardan yapılmıştır.
Hava atomlardan yapılmıştır.
Ateş atomlardan yapılmıştır.
Biz atomlardan yapıldık.

Atomlar
birbirleriyle uyum içinde olurlarsa,
her şey tıkır tıkır işler.
Hayat da bu uyum üzerine kurulur.

Ama atomu parçalamayı başarinca...
parçacıkları gidip başka atomlara çarpar
ve onlar da gidip daha başka atomlara çarpar
ve bu böyle sürüp gider...

Böylece çok korkunç bir patlama çıkar ortaya!
Bunun adı atom ölümüdür.

Her neyse,
bizimki üzgün bir atomdu,
çünkü bir atom bombasının içine konmuştu.

Öteki atomlarla birlikte,
bombanın atılacağı
ve her birinin her şeyi yok ederek
parçalanacakları günü bekliyordu.

Şimdi, şunu bilmelisiniz ki;
dünya, hayatlarını bomba biriktirmekle geçiren
generallerle de doludur.

Ve bizim general
evinin tavan arasını bombalarla dolduruyordu.
“Bir sürü bombam olunca,”
diyordu,
“şahane bir savaş patlatacağım!”

Ve gülüyordu.

General her gün
tavan arasına çıkıyor
ve oraya yeni bir bomba koyuyordu.
“Tavan arası dolunca,”
diyordu,
“şahane bir savaş patlatacağım!”

İnsanın elinin altında bu kadar bomba varken,
kötü olmaması çok zordu.

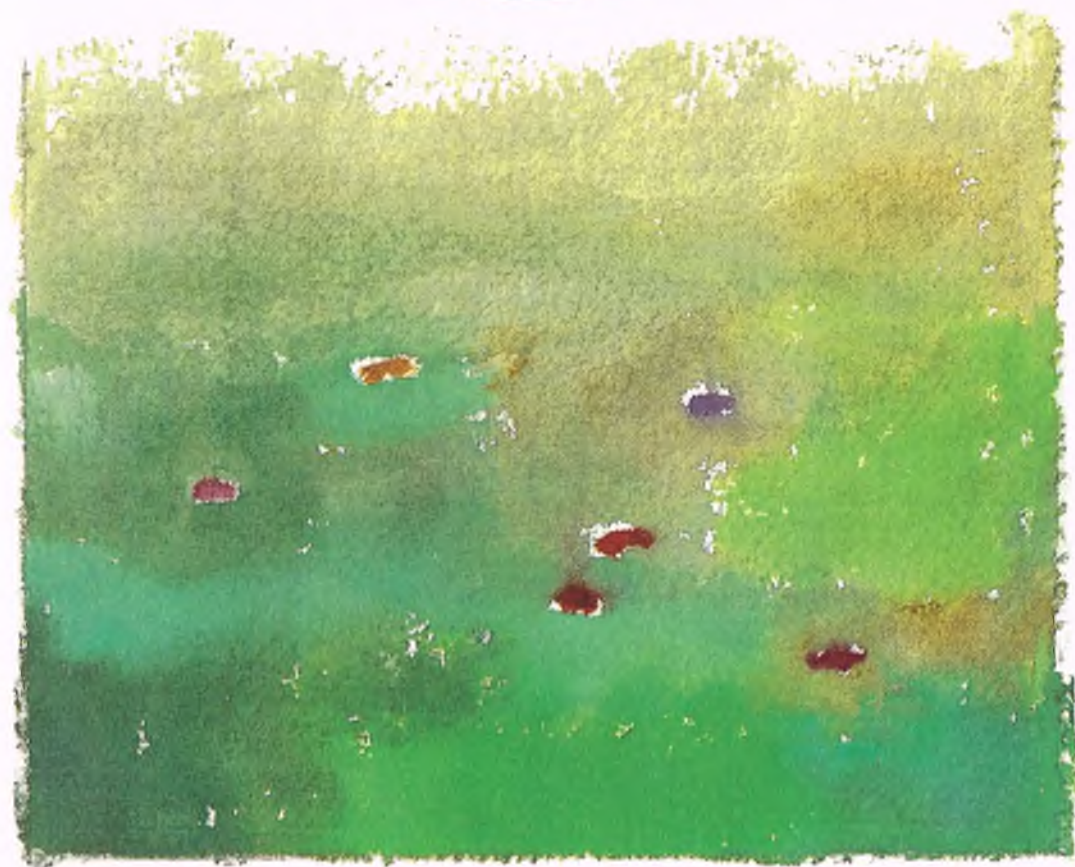
ha ha!

Bombaların içinde kapalı bulunan atomlar
pek üzgündüler.

Onlar yüzünden
müthiş bir felaket yaşanacaktı:
Pek çok çocuk,
pek çok anne,
pek çok kedi yavrusu,
pek çok keçi yavrusu,
pek çok minik kuş...
Herkes ölüp gidecekti.

Bir zamanlar, çevreleri yeşil ağaçlarla dolu,
çatıları kırmızı kiremitli
beyaz evlerin olduğu bütün ülkeler
yerle bir olacaktı.

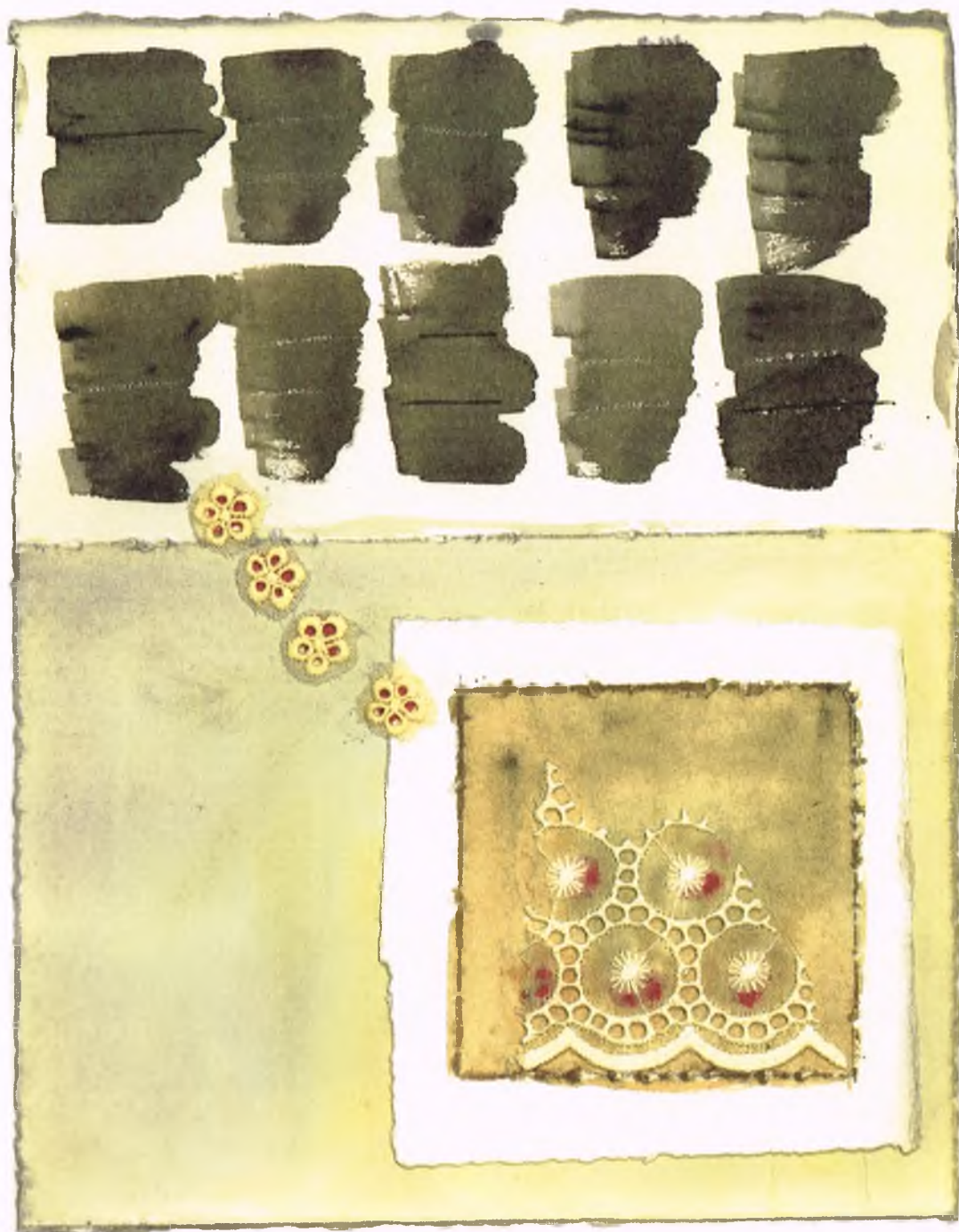

...geriye kalan tek şey,
korkunç bir kara delik olacaktı.

Ve bunun üzerine,
atomlar generale isyan etmeye karar verdiler.

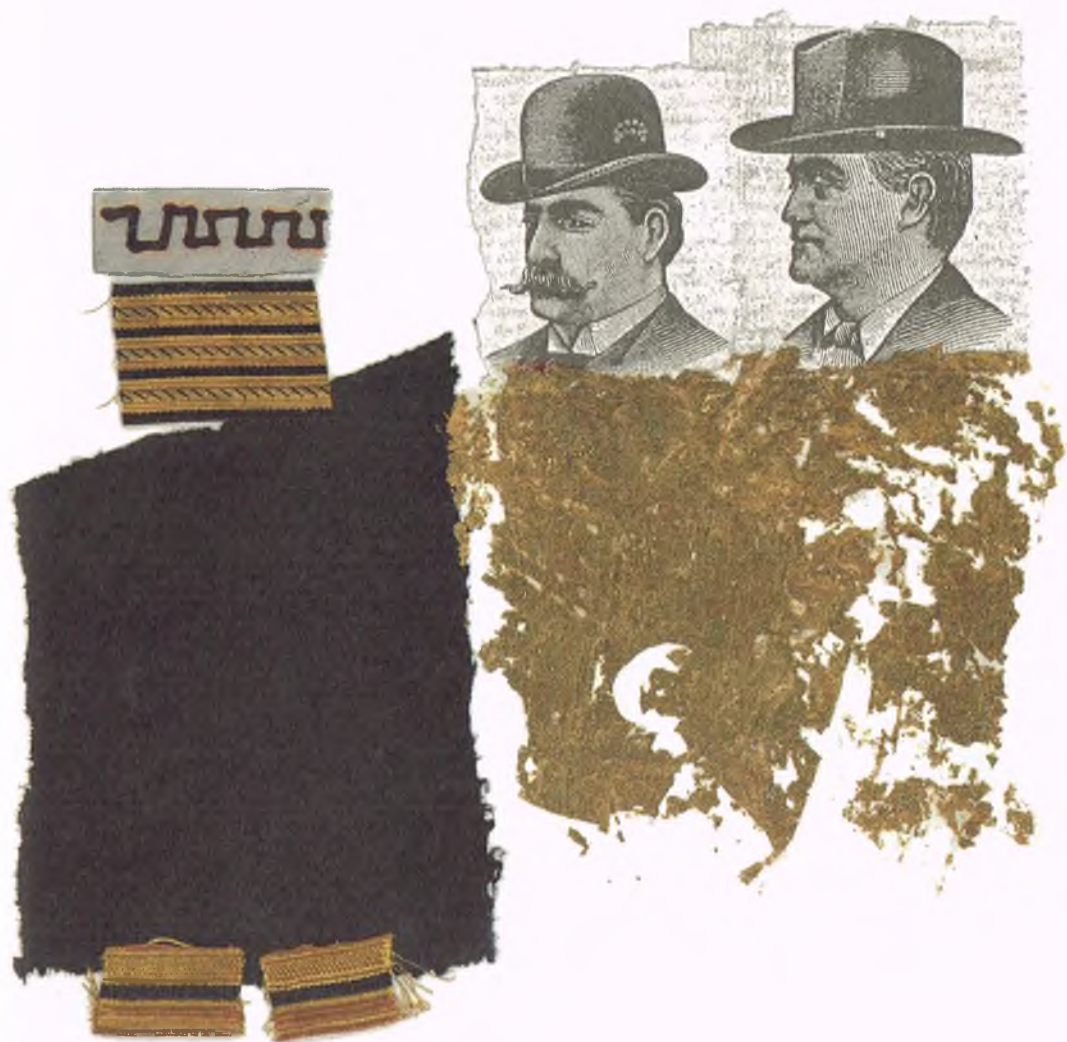
Gecelerden bir gece,
çıt çıkarmadan,
sessiz adımlarla bombaların içinden çıktılar
ve evin bodrumuna saklandılar.

Ertesi sabah,
general, yanında başka beylerle birlikte tavan arasına çıktı.

Bu beyler şöyle diyorlardı:
“Bütün bu bombaları yapmak için
bir yığın para harcadık.
Şimdi bunları burada çürümeye mi terk ettiniz?
Neler yapıyorsunuz siz?”

“Doğru”
diye cevapladı general.
“Bu savaşı bir an önce başlatmak gerek.
Yoksa mesleğimde hiçbir zaman ilerleyemem.”

Ve savaş ilan etti.

Bir atom bombasının patlamak üzere olduğu duyulunca,
halk korkudan çılgına döndü:
“Ah, keşke
generallerin bomba yapmalarına izin vermeseydik!”
diyorlardı.

Ama artık çok geçti.
Herkes kentten kaçıyordu.
İyi ama nereye sığınacaklardı ki?

General ise
bombalarını bir uçağı a yüklemişti
ve birer birer
bütün kentlerin üzerine yağı dırıyordu.

חורבן

Ama bombaların içi boş olduğundan
düştüklerinde hiç de patlamadılar!
Ve insanlar,
tehlikeyi atlattıkları için sevinerek
(bunun gerçek olduğuna inanamıyorlardı!),
bombaları çiçek saksısı olarak kullandılar.

Böylece herkes, bombalar olmadan
hayatın daha güzel olduğunu keşfetti.

Bunun üzerine
bir daha hiç savařmamaya karar verdiler.
Anneler daha mutluydu.
Babalar da öyle.
Yani herkes çok mutluydu.

Ya general?
Artık savaş olmadığı için,
onun işine son verilmişti.

General, yıldız dolu üniforması bir işe yarasın diye
otelin birinde kapı görevlisi oldu.
Artık herkes barış içinde yaşadığından,
otele pek çok turist geliyordu.
Bir zamanlar onun düşmanı olanlar,
hatta bir zamanlar
generalin emrinde olan askerler bile geliyordu.

Onlar otele girip çıkarlarken
general
büyük camdan kapıyı açıyor
ve önlerinde saygıyla eğilerek
şöyle diyordu: “Günaydın beyefendi.”
Ve onun kim olduğunu anlayanlar
yüzlerini asarak şu cevabı veriyorlardı:
“Utanın! Bu otelde hizmet berbat!”

Hotel

Échelle de 1:1000

Ve general
kızarıp bozarıyor,
sus pus oluyordu.

Çünkü artık onun hiçbir önemi kalmamıştı.

Üç Kozmonot

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Dünya varmış.

Ve evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Mars varmış.

Göklerin ortasında,
birbirlerinden çok çok uzak duruyorlarmış;
çevrelerinde de milyonlarca gezegen ve galaksi varmış.

Dünyada bulunan insanlar
Mars'a ve öteki gezegenlere ulaşmak istiyorlarmış:
Ama hepsi o kadar uzakmış ki!

Gene de çalışmaya başlamışlar.
Önce, Dünya'nın çevresinde
iki gün boyunca dönen
ve sonra geri gelen uydular fırlatmışlar.

Sonra
gene Dünya'nın çevresinde birkaç tur atan
ama geri gelmek yerine
sonunda yeryüzünün çekiminden kurtularak
sonsuz uzayda yol alan füzeler fırlatmışlar.

İlkin füzelerin içine köpekler koymuşlar:
ama köpekler konuşmayı bilmediklerinden,
uydu aracılığıyla sadece hav hav diyebiliyorlarmış.
Böyle olunca da, insanlar köpeklerin neler gördüklerini,
nerelere kadar gittiklerini anlayamıyorlarmış.

En sonunda kozmonot olmak isteyen
yürekli adamlar bulmuşlar.

Kozmonotlara bu adın verilmesinin nedeni
kozmosu, yani içinde gezegenlerin,
galaksilerin ve çevrelerindeki her şeyin
yer aldığı bütün uzayı keşfetmek için
yola çıkmalarıymış.

Kozmonotlar yola çıkıyorlarmış
ama geri gelip gelemeyeceklerini bilemiyorlarmış.
Günün birinde herkes
bir gezegenden ötekine yolculuk yapabilsin diye
yıldızları fethetmek istiyorlarmış;
çünkü Dünya artık çok sıkışık bir yer haline gelmiş
ve kalabalık gitgide artıyormuş.

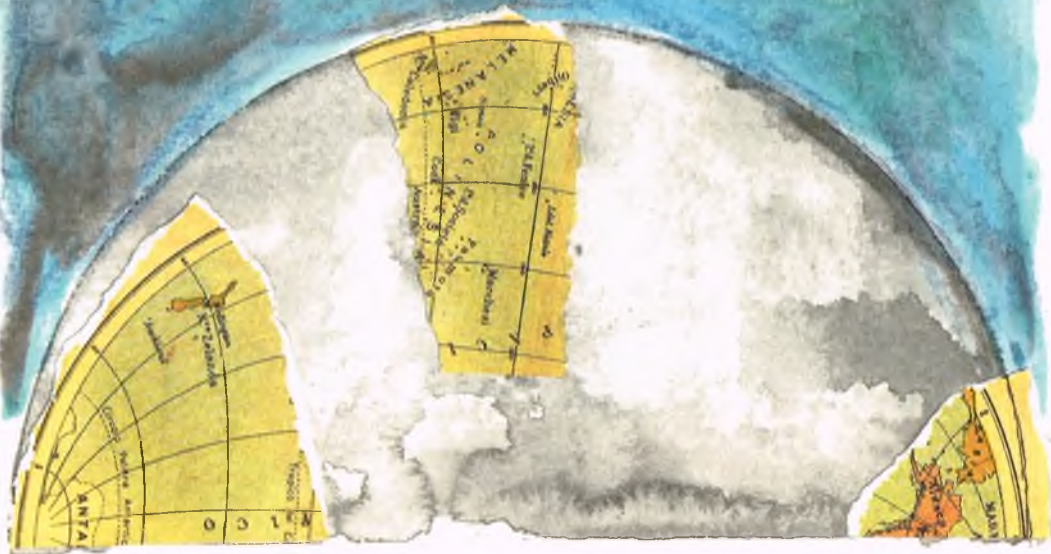

Güzel bir sabah,
Dünya'nın üç değişik noktasından,
üç füze fırlatılmış.

Birincisinde bir Amerikalı varmış;
ıslıkla bir caz parçası tutturmuş neşeyle.

İkincisinde bir Rus varmış;
derin sesiyle, “Volga, Volga” şarkısını söylüyormuş.

Üçüncüsünde de bir Çinli varmış;
o da harika bir şarkı söylüyormuş
ama diğer ikisi
bunun pek uyduruk bir şey olduğunu düşünüyorlarmış.

Her biri bir an önce Mars'a varmak;
kimin daha başarılı olduğunu göstermek istiyormuş.
Amerikalı Rus'u sevmiyormuş,
Rus, Amerikalı'yı sevmiyormuş,
Çinli ikisini de sevmiyormuş.

Bunun nedeni Amerikalı'nın
günaydın demek istediği zaman "*how do you do*";

Rus'un " **ЗДРАВСТВУЙТЕ** "

Çinli'nin de " **你们好** "

demeleriymiş.

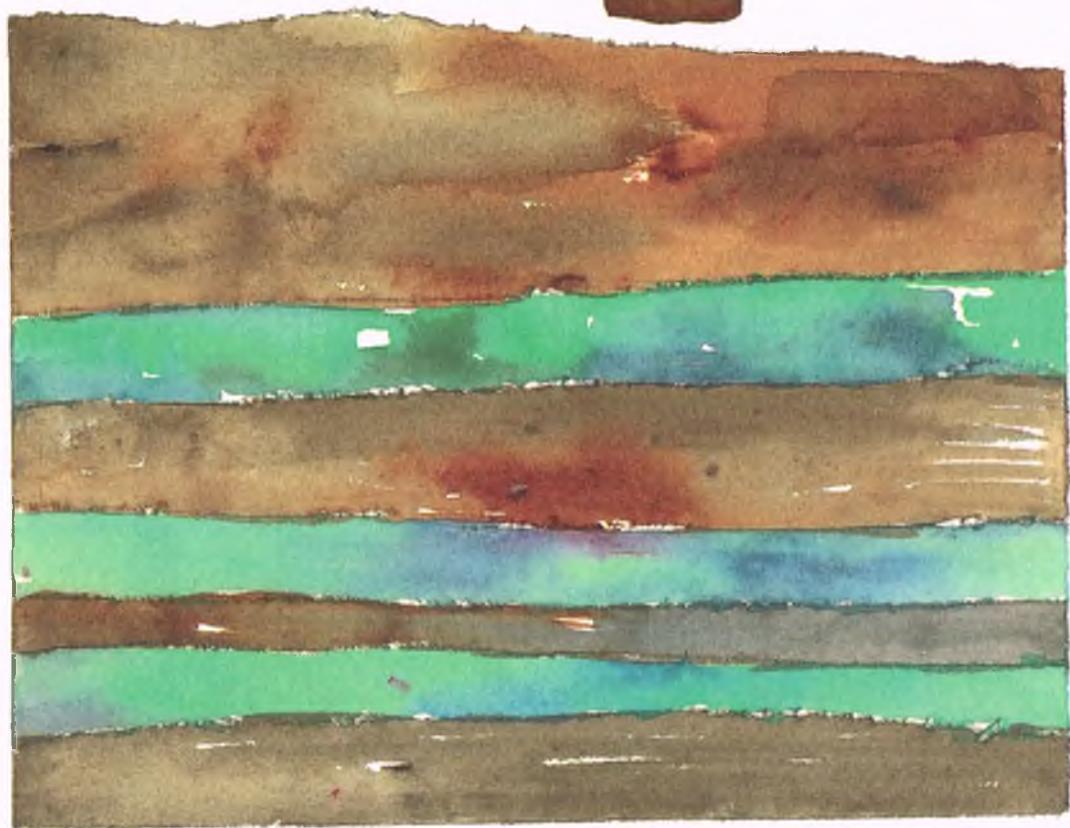
Böylece birbirlerini anlamıyorlar
ve birbirlerinin farklı olduklarını sanıyorlarmış.

Üçü de çok başarılı olduklarından,
Mars'a neredeyse aynı anda varmışlar.
Başlarında kaskları, üzerlerinde uzay giysileriyle
uzay gemilerinden inmişler.

...orada,
harika ve insanı hayrete düşüren
bir manzarayla karşılaşmışlar:
Toprakta açılmış olan uzun kanallar
zümrüt rengi suyla doluymuş.
Tuhaf mavi ağaçlar, üzerlerinde pek acayip
renkli tüyleri olan hiç görülmemiş kuşlar varmış.

Ufukta acayip parıltılar saçan
kırmızı dağlar varmış.

Kozmonotlar
bir, manzaraya bakıyorlarmış,
bir, birbirlerine;
ve güvensizlik içinde
birbirlerinden uzak duruyorlarmış.

Sonra gece olmuş.
Çevrede tuhaf bir sessizlik varmış
ve Dünya
uzak bir yıldız gibi parlıyormuş gökyüzünde.

Kozmonotlar üzgünmüş
ve kendilerini kaybolmuş hissediyorlarmış
Amerikalı karanlıkta annesine seslenmiş:

“*Mommy...*”

Rus: “*Mama*”

Çinli: “*Ma-ma*” demiş.

Hemen birbirlerinin aynı şeyi söylemekte olduklarını
fark etmişler ve aynı duyguya kapılmışlar.
Böylece gülümseyerek birbirlerine sokulmuşlar
ve hep birlikte güzel bir ateş yakmışlar;
her biri kendi ülkesinden şarkılar söylemiş.
İşte o zaman cesaretlerini toplamışlar
ve birbirlerini tanımayı öğrenerek sabahı beklemişler.

mommy

МАМОЧКА

媽媽

En sonunda sabah olmuş: Hava çok soğukmuş.
Ve ansızın ağaçlığın içinden bir Marslı çıkıvermiş.
Görüntüsü gerçekten çok korkunçmuş!
Baştan aşağı yeşilmiş;
kulaklarının yerinde iki anten,
fil gibi bir burnu ve altı kolu varmış.

Onlara bakmış ve “GRRRR” demiş.

Bu onun dilinde:
“Annecim, bu korkunç yaratıklar da kim?”
demek oluyormuş.

Ama Dünyalılar onu anlayamadıklarından
bir savaş çılgılığı attığını sanmışlar.

grrrr.....

Onlardan öyle farklı öyle farklıymış ki,
onu anlamak ve sevmek gelmemiş ellerinden.
Aralarında hemen anlaşıp ona karşı saf tutmuşlar.

Bu canavarın karşısında
kendi aralarındaki farkın hiç önemi kalmamış.
Varsın her biri farklı bir dil konuşsun, ne olurmuş?
Onlar aynı hamurdanmış, insanmış.

Ama öteki öyle değilmiş.
Bir kere çok çirkinmiş
ve dünyalılar, çirkin olanın
aynı zamanda kötü olduğunu düşünürmüş.

Böylece parça parça eden atom tabancalarıyla
onu öldürmeye karar vermişler.

Ne var ki bu sabah ayazında,
yuvasından kaçtığı anlaşılan Marslı bir kuş
korkudan ve soğuktan titreyerek ansızın yere düşmüş.

Umutsuzlukla, aşağı yukarı aynen bir dünyalı kuş gibi
cik cik ötüyormuş. İnsanın gerçekten yüreğini burkuyormuş.
Amerikalı, Rus ve Çinli ona bakmışlar
ve merhametten dolan gözlerinden akan
bir damla yaşa engel olamamışlar.

Ve işte tam o anda tuhaf bir şey olmuş.
Marslı da kuşa yaklaşmış,
ona bakmış ve hortum burnundan
iki öbek duman tütürmüş.
Dünyalılar, kalplerinden vurulmuş bir halde,
Marslının ağladığını anlamışlar.
O da kendince, Marslılar gibi ağlıyormuş işte.

Sonra onun kuşun üzerine eğildiğini,
altı kolu arasına alarak
onu ısıtmaya çalıştığını görmüşler.

Bunun üzerine Çinli iki Dünyalı arkadaşına dönmüş.

“Anladınız mı?” demiş. “Biz bu canavarın bizden farklı olduğunu sanıyorduk, ama o da hayvanları seviyor, üzölmeyi biliyor, bir yüreğı var ve kesinlikle bir beyni de olmalı! Hâlâ onu öldürmeyi düşünüyor musunuz?”

Bu aslında sormaya bile değmeyecek bir soruymuş.

Dünyalılar derslerini almışlar:
Birbirinden farklı olması,
iki yaratığın düşmanlık gütmesine neden değilmiş.

Bunun üzerine Marslıya yaklaşmışlar
ve ona ellerini uzatmışlar.

O da altı eli olduğu için
bir kerede üçünün de elini sıkmış
ve boş kalan elleriyle de onları selamlamış.

Parmağıyla gökyüzünde duran Dünya'yı göstererek,
oraya yolculuk etmek istediğini anlatmış;
Dünya'da yaşayan öteki insanları tanımak,
onlarla birlikte, herkesin anlaşp birbirini seveceğı
büyük bir uzay cumhuriyeti kurmak için
neler yapılabileceğini görüşmek istiyormuş.

Dünyalılar sevinerek hep bir ağızdan olur demişler.

Bu olayı kutlamak için
ona Dünya'dan getirdikleri bir şişe su ikram etmişler.
Marslı, burnunu mutlulukla şişeye daldırmış ve suyu çekmiş;
sonra da bu içeceğı çok sevdiğini
ama biraz başını döndürdüğünü söylemiş.
Ama artık Dünyalılar hiçbir şeye şaşırmıyorlarmış.

Dünya'da ve öteki gezegenlerde
herkesin kendine özgü beğenileri olduğunu
ve herkesin
birbirine anlayış göstermesi gerektiğini kavramışlar.

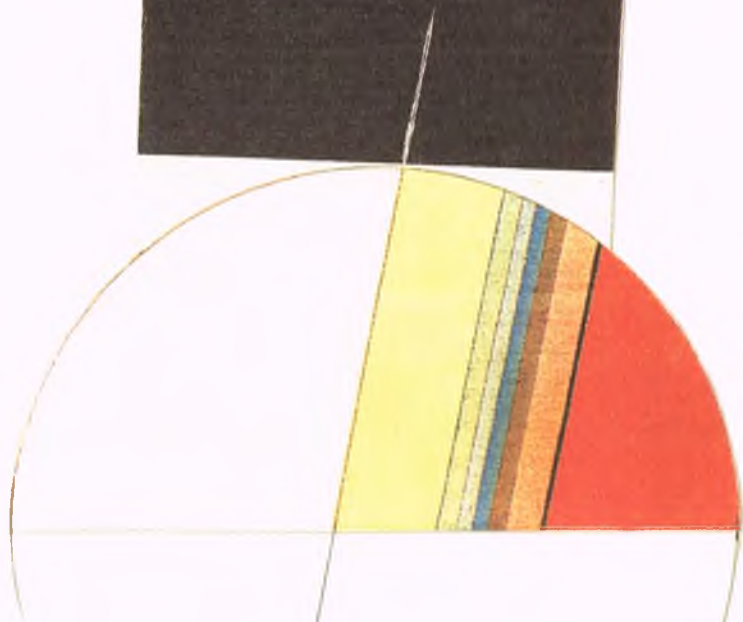
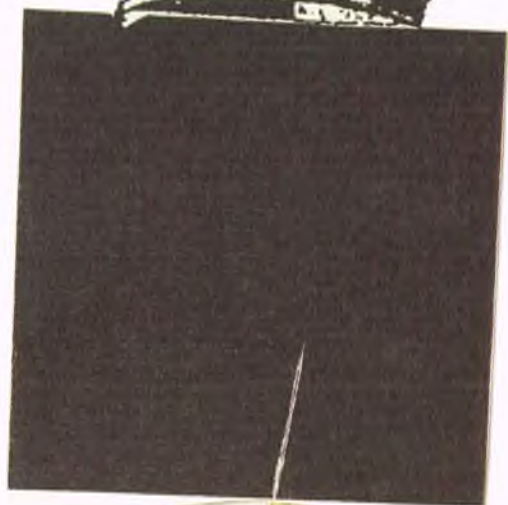

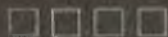
Cecü'nün Yer Cüceleri

Bir zamanlar yeryüzünde
yeni topraklar keşfetmek isteyen
güçlü bir İmparator varmış –belki hâlâ vardır–.
“Gemilerim
altın, gümüş ve çayır dolu,
uygarlığımı taşıyabileceğim
yeni bir kıta keşfetmedikten sonra,
neye yarar benim İmparatorluğum!” diye bağıırıyormuş.

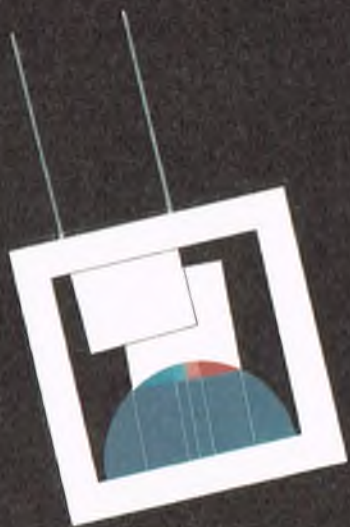
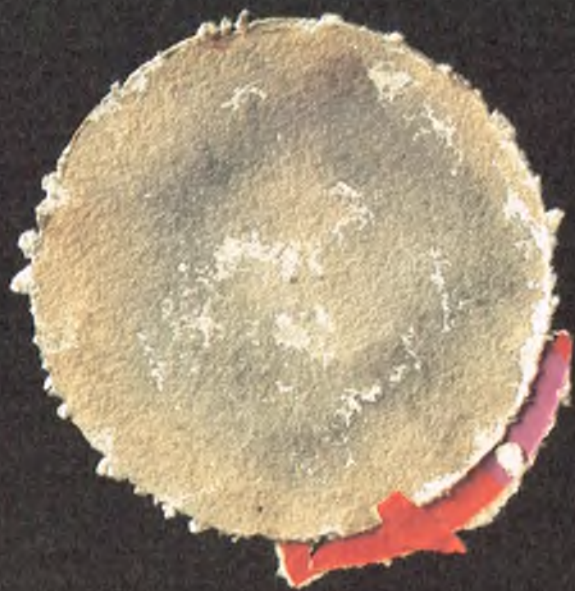
Bakanları da ona: “Majesteleri,
artık yeryüzünde keşfedilecek hiçbir şey kalmadı.
Haritaya bakın!” diyorlarmış.
İmparator: “Ya şuradaki minicik, minicik ada?”
diye soruyormuş heyecanla.
“Haritaya konduğuna göre o günden beri keşfedilmiştir”
diye cevaplıyormuş Bakanlar; “ve hatta oraya
bir tatil köyü kurmuşlardır bile.
Hem sonra günümüzde insanlar
adaları ve kıtaları keşfetmeye çıkmıyorlar.
Bugün uzay gemileriyle galaksiler ziyaret ediliyor!”

“Ne yapalım yani?” diye cevaplamış inatçı İmparator.
“Benim için, üzerinde birilerinin yaşadığı, küçücük de olsa
bir gezegen keşfedecek bir samanyolu kâşifi yollayın uzaya!”

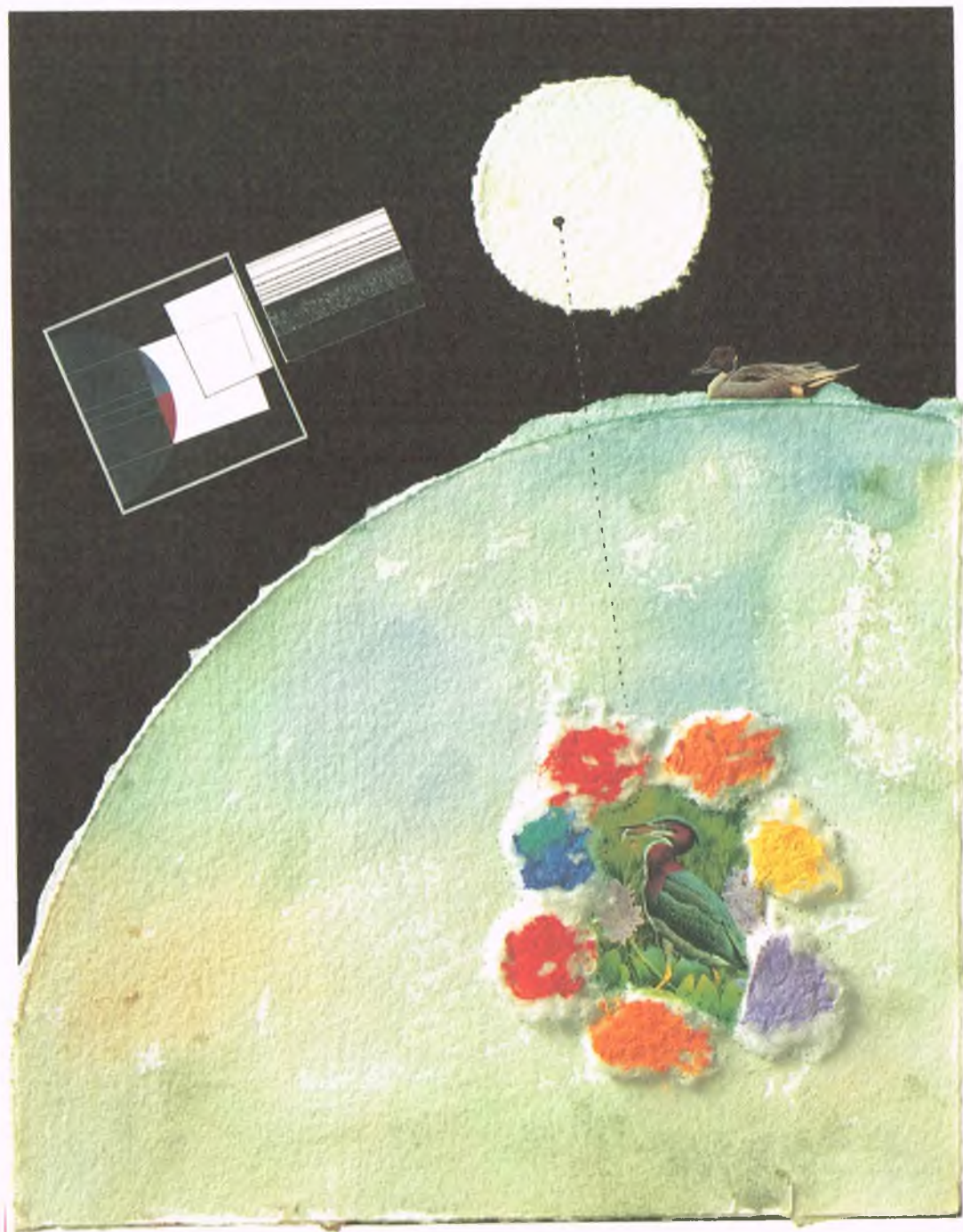

İşte Samanyolu Kâşifi (arkadaşları ona kısaca SK der) o zamandan beri ucsuz bucaksız uzayda dolaşır ve uygarlaştırabilecek bir gezegen parçası ararmış. Ama sadece kayalık gezegenler, tozlu gezegenler, gökyüzüne ateş püskürten yanardağlarla dolu gezegenler buluyormuş; güzel ve üzerinde yaşanan gezegenlerin gölgesine bile rastlamıyormuş.

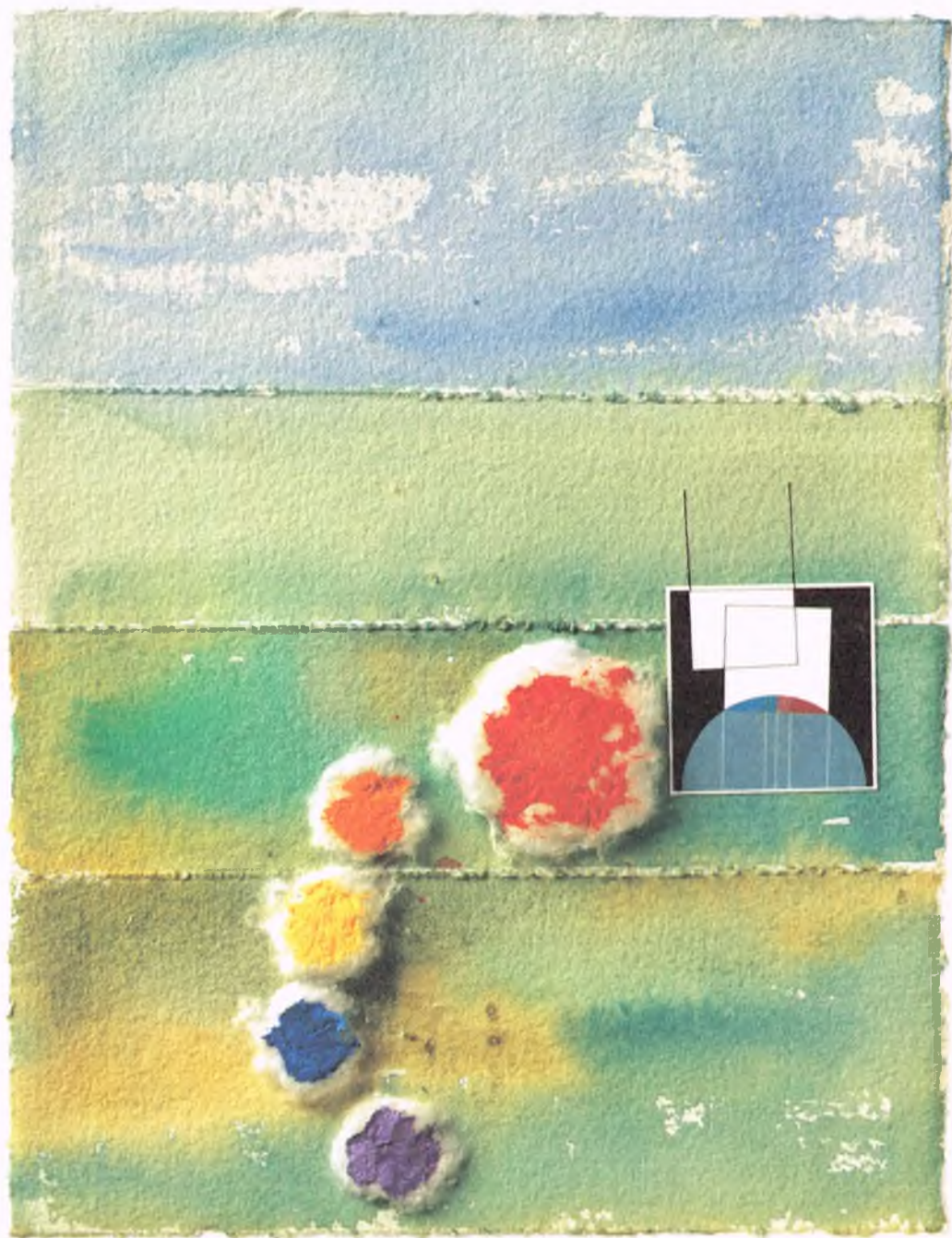

Derken günlerden bir gün,
Samanyolu'nun en kuytu köşesinde
megagalaktik megateleskopunu
bir noktaya çeviren SK
harika bir şey görmüş...
Mavi göklerinde
belli belirsiz beyaz bulutlar dolaşan,
bakması bile keyif veren
yeşil vadileri ve ormanlarıyla
sevimli mi sevimli bir gezegen...

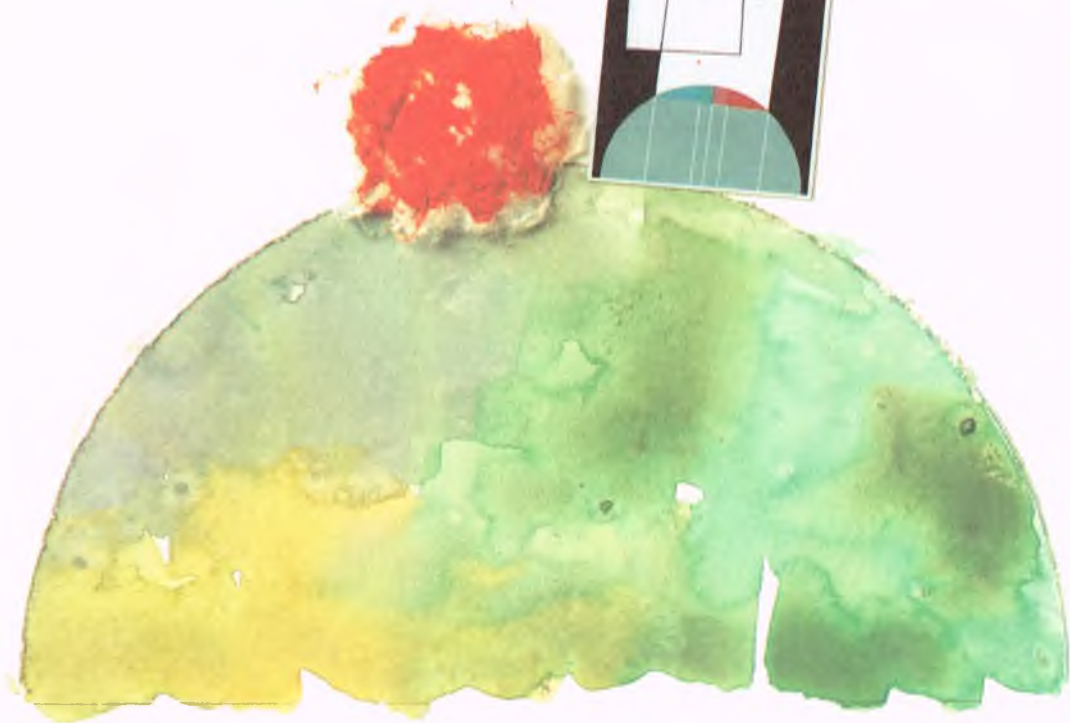
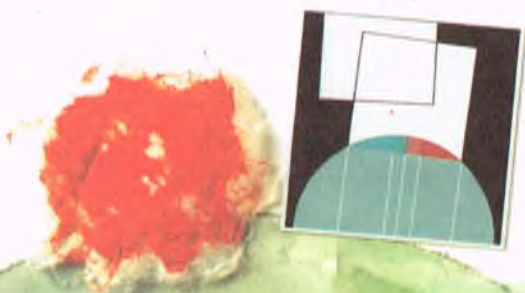
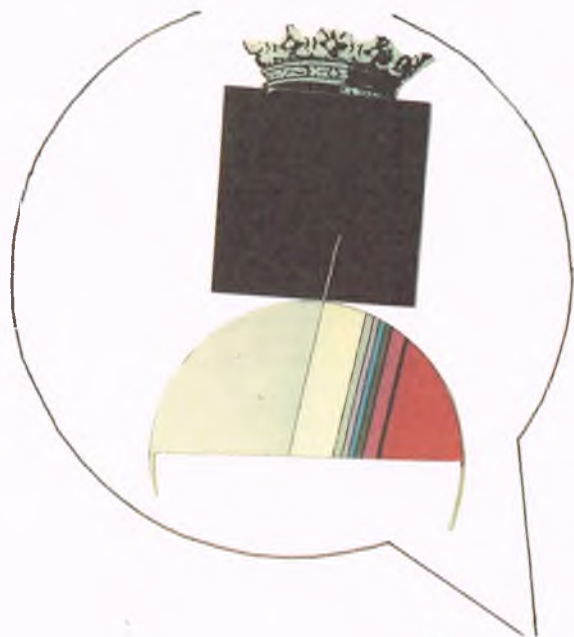
Daha da yaklaşıncı bu vadilerde
her türden hayvancığın hoplayıp zıpladığını,
biraz komik görünümlü mini minnacık adamların
sevimli edalarla ağaçları budadıklarını,
kuşlara yem verdiklerini, ot biçtiklerini,
ırmak ve derelerin billur sularında
mutlu mutlu yüzdüklerini görmüş;
suyun dibinde de çeşit çeşit rengârenk balıklar varmış.

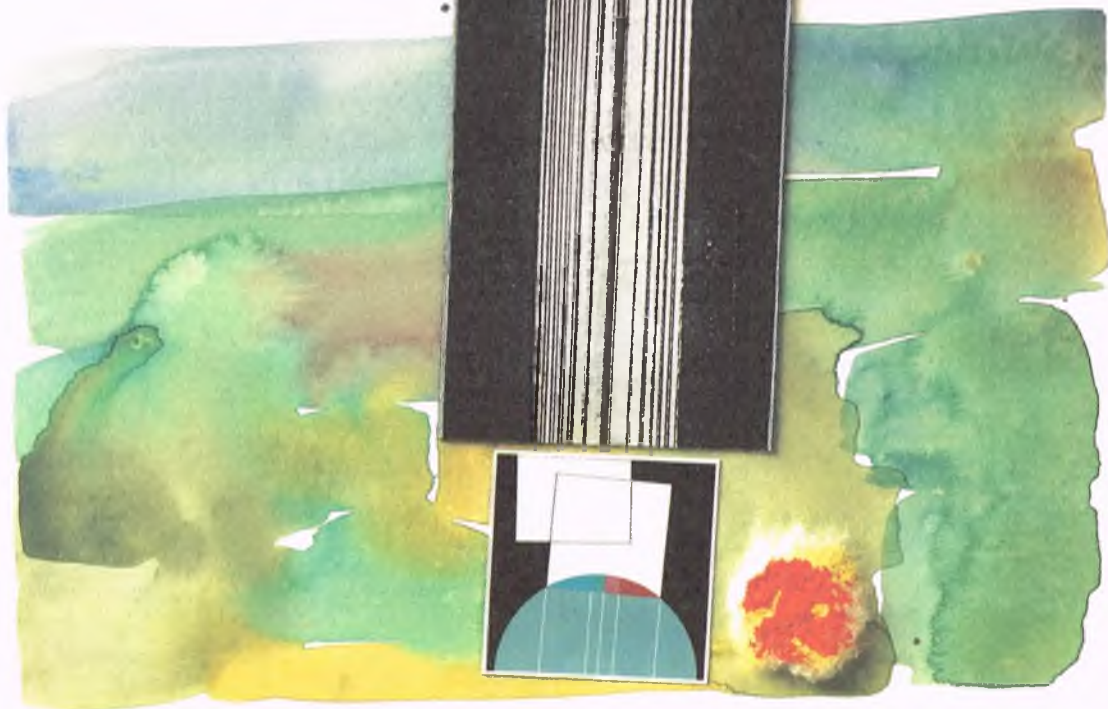
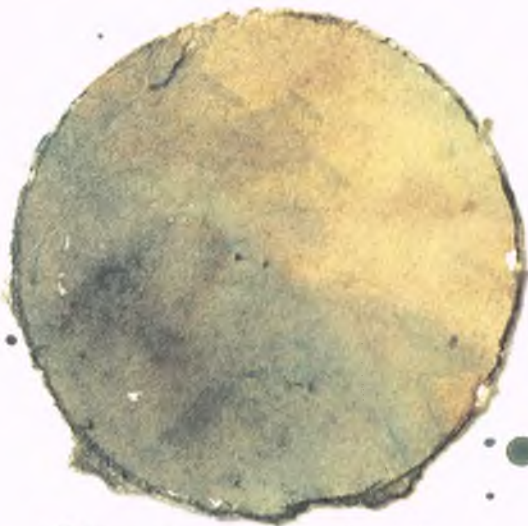
SK gezegene konmuş, gemisinden inmiş
ve o mini minnacık adamların
kendine doğru gülümseyerek geldiklerini görmüş.
Kendilerini tanıtıyorlarmış: “Günaydın Bay Yabancı,
bizler adına Cecü denen gezegende yaşayan yer cüceleriyiz.
Ya siz kimsiniz?”
SK: “Ben” demiş, “Dünya’nın Büyük İmparatorunun
Samanyolu Kâşifiyim ve buraları keşfetmeye geldim!”
“Bak şu rastlantıya” demiş yer cücelerinin başı;
“biz de sizi keşfettiğimizi sanmıştık!”

“Hayır” demiş SK, “sizi keşfeden benim,
çünkü biz Dünya’dayken sizin varlığınızdaki haberdar değildik
ve bu nedenle şimdi ben size uygarlık getirmek için
İmparatorum adına bu gezegene el koyuyorum.”
Yer cücelerinin başı da: “Doğrusu” demiş,
“bizler de sizlerin var olduğunuzu bilmiyorduk.
Ama bu kadar küçük bir şey için kavga etmeyelim,
yoksa günün tadını kaçıırız. Söylesenize,
bize getirmeyi istediğiniz bu uygarlık nedir, kaç paradır?”
“Uygarlık” demiş SK,
“Dünyalıların icat ettiği bir dizi harika şeydir
ve İmparatorum size bunları bedavaya vermeye hazırdır.”
“Bedavaysa” demiş sevinçle yer cüceleri,
“hemen alalım. Ama, bizi bağışlayın beyefendi;
biliyoruz, hediye atın dişlerine bakılmaz,
ama uygarlığınız hakkında biraz fikir sahibi olmak isteriz.
Bize hak verirsiniz değil mi?”

SK biraz bozulmuş
çünkü okulda öğrettiklerine göre eski kâşifler
yeni topraklara uygarlık götürdüklerinde,
oradaki yerliler bunu sorgusuz sualsiz kabul ederlermiş.
Gene de Dünya'daki uygarlıkla gurur duyduğu için
uzay gemisinden megagalaktik megateleskopunu çıkarmış
ve onu dünyamıza doğru çevirmiş. Sonra şöyle demiş:
“Gelin kendi gözlerinizle görün.”
Megagalaktik megateleskopu gören cüceler hayranlıkla:
“Ne makine! Ne teknik!” demişler
ve sırayla her biri teleskoptan Dünya'ya bakmış.

Cecü'nün ilk yer cücesi:

“İyi ama ben hiçbir şey seçemiyorum”

demiş; “tek gördüğüm duman!”

SK kontrol etmiş ve sonra özür dilemiş:

“Yanlışlıkla bir kente çevirmişim.

Bilirsiniz ya, bütün o fabrika bacaları,
otomobil ve kamyonların egzoz boruları yüzünden ...
hava biraz kirli.”

“Anlıyorum” demiş yer cücesi; “burada da
hava bulutlu olunca o dağların tepeleri görünmez...

Ama belki yarın hava güzel olur da,
sizin kent dediğiniz şeyi görebiliriz.”

“Korkarım hayır” demiş SK, “kirli hava
artık Pazar günleri bile dağılmıyor.”

“Pek yazık” demiş yer cücesi.

İkinci yer cücesi: “Peki ama kıyıların yakınında kahverengi, daha derinlerde simsiyah olan şu su nedir?” diye sormuş.

“Öhö öhö şey” demiş SK.

“Teleskopu denize çevirmiş olmalıyım.

Bilirsiniz, denizlerin ortasında petrol gemileri dolaşır

ve bütün petrolü suyun yüzeyine yayarlar

ve kıyılardaki insanlar

kimi zaman akıntıları denetleyemezler

ve böylece... nasıl desem...

insanlardan çıkan çirkin şeyler denize dökülür...”

“Yani sizin denizlerinizin

kaka dolu olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

diye sormuş ikinci yer cücesi

ve diğer yer cücelerini bir gülmedir almış

çünkü birisi “kaka” deyince

Cecü’deki bütün yer cüceleri gülermiş.

SK susup kalmış ve ikinci yer cücesi mırıldanmış:

“Yazık...”

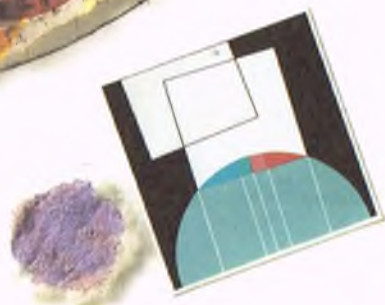
Üçüncü yer cücesi:

“Peki şu, üzeri beyaz şeyler ve boş kutularla dolu, ağaçsız boz düzlük nedir?” diye sormuş.

SK teleskoptan baktıktan sonra vermiş cevabını:

“Bunlar, bizim kırlarımızdır. Evet kabul ediyorum, biraz fazla ağaç kestik ve insanlar plastik torbaları, bisküvi kutularını, marmelat kavanozlarını yere atıyorlar...”

“Yazık” demiş üçüncü yer cücesi.

“Peki” diye söz almış dördüncü yer cücesi,
“yol boyunca sıra sıra dizilmiş
şu metal kutular nedir?”

“Onlar otomobildir.

Bizim en güzel buluşlarımızdan biridir.

Bir yerden ötekine hızla gitmek için kullanılır...”

“Peki neden oldukları yerde duruyorlar?”

diye sormuş yer cücesi.

“Eh” diye utançla cevaplamış SK,

“çok fazla sayıda otomobil var

ve genellikle trafik sıkışıyor...”

Cüce bu sefer de:

“Peki şu yolun kenarında yatan yaralılar kim?”

diye sormuş.

“Trafik tıkalı olmadığında otomobiller hızlı gitmişler

ve bu sefer de kaza olmuş.

Bilirsiniz ya, arada sırada kazalar olur...”

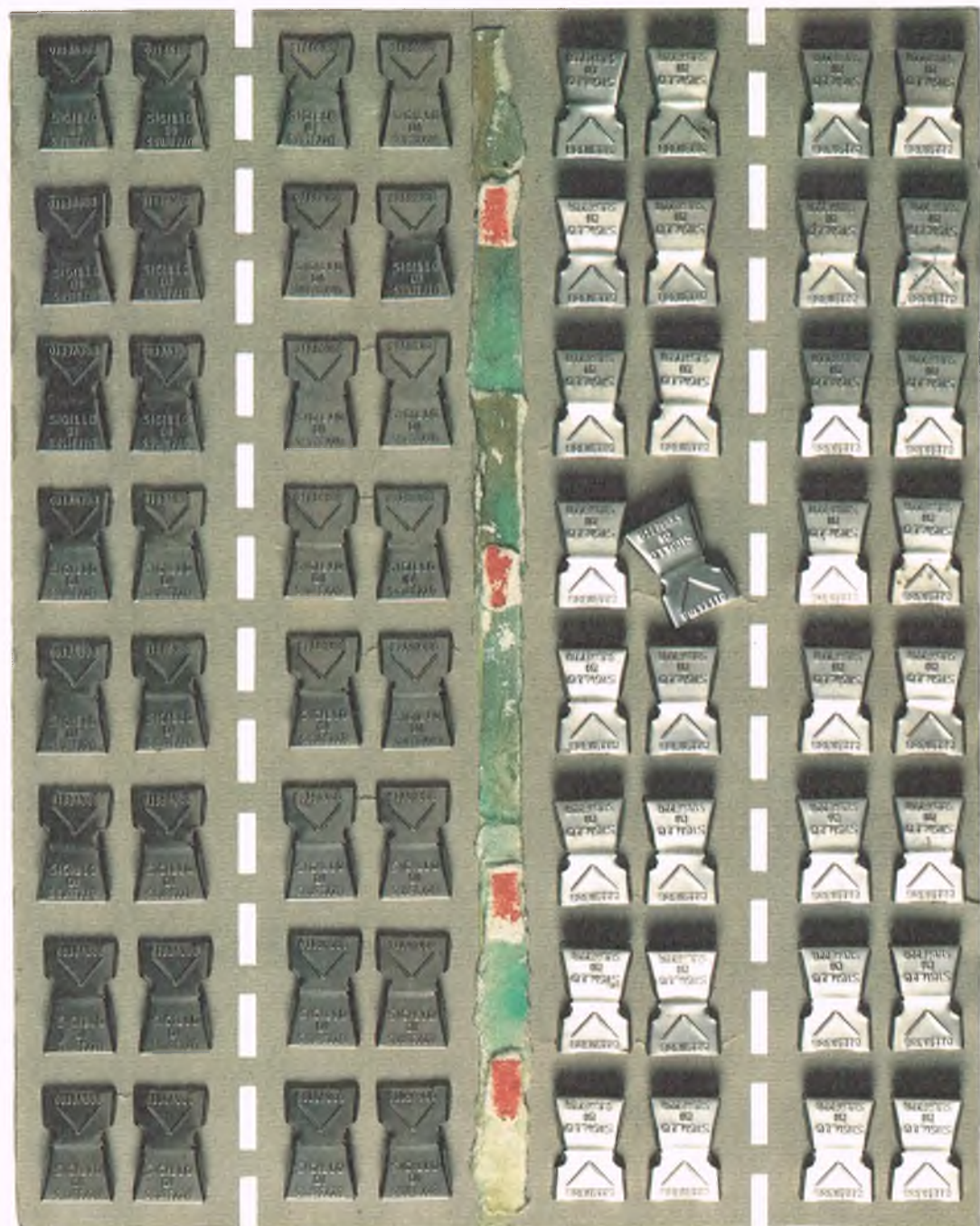
“Anladım” demiş yer cücesi,

“sizin o kutularınız çok fazla olduklarında

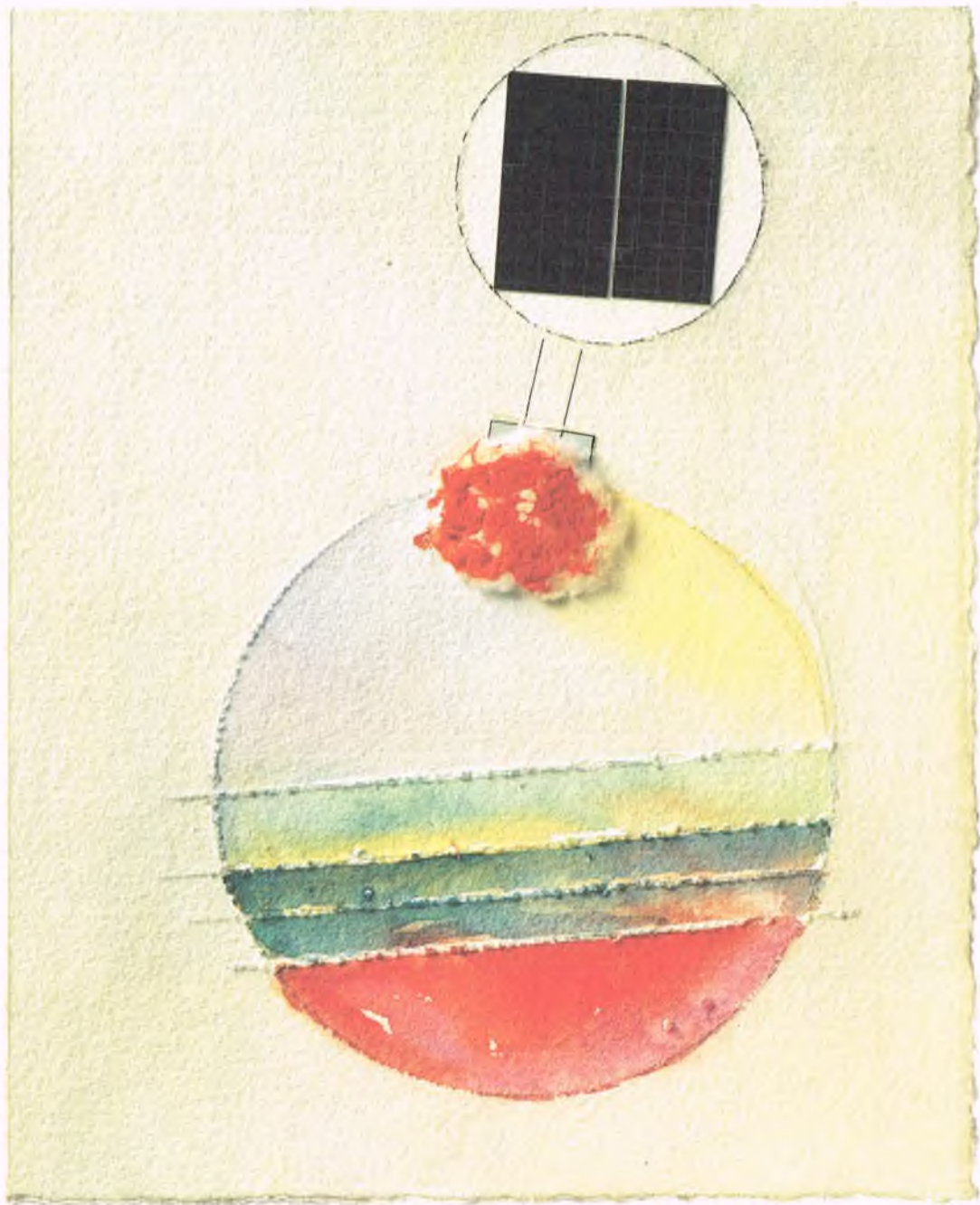
ilerleyemiyorlar, gittiklerinde de

içlerinde olanların başına böyle işler geliyor.

Yazık, yazık...”

Bunun üzerine yer cücelerinin başı araya girmiş:
“Bağışlayın bay keşfedici” demiş;
“oraya biraz daha bakmaya gerek var mı bilmiyorum.
Uygarlığınızın çok ilginç yönleri olabilir
ama onu buraya getirirseniz bizim artık kırlarımız,
ağaçlarımız, ırmaklarımız olmayacak
ve kendimizi kötü hissedeceğiz.
Bizi keşfetmekten vazgeçebilir misiniz acaba?”
“İyi ama bizim pek çok güzel şeyimiz de var”
diye diklenmiş SK. “Örneğin,
sizin kaç hastaneniz var? Bizde harika hastaneler vardır.”
Yer cücelerinin başı, teleskoptan onlara bakarak:
“Peki ama hastaneler ne işe yarar?” diye sormuş.
“Sizin gerçekten ilkel olduğunuz ortada!
Hastaneler, hastalanan insanları iyileştirmeye yarar!”
“Peki insanlar neden hastalanır?”
diye sormuş yer cücelerinin başı.

SK, sabırsızlanmaya başlamış:

“Ah yeter artık! Şuradaki beyi görüyor musunuz?

Çok sigara içmiş ve kendininkiler kapkara olduğu için şimdi ona yeni bir akciğer takıyorlar.

‘Ya şu?’ diye soracak olursanız;

o da, bizim uyuşturucu dediğimiz bir maddeden tüketmiş ve hastanede uyuşturucu alırken kullandığı pis iğnelerden kapıldığı hastalıkları iyileştirmeye çalışıyorlar. Şuradaki de bir motosikletin altında kalarak ezildiği için, ona plastik bir takma bacak takıyorlar. Az ileridekinin, gıda zehirlenmesi geçirdiği için midesi yıkanıyor.

İşte hastaneler buna yarar!

Sizlere de iyi bir buluş olarak görünmüyor mu?”

“Buluş olup olmadığını” demiş yer cücelerinin başı,

“tartışamam. Ama, ne sigara içtiğimiz,

ne uyuşturucu ne de bunun için iğne kullandığımız için, motosikletle de dolaşmadığımız, bostanlarımızda

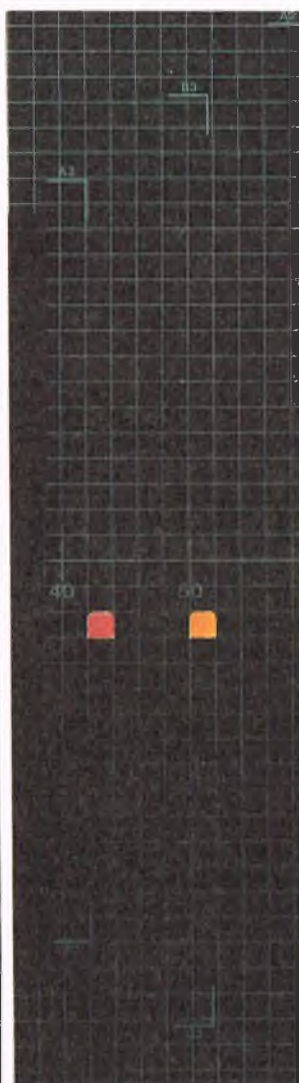
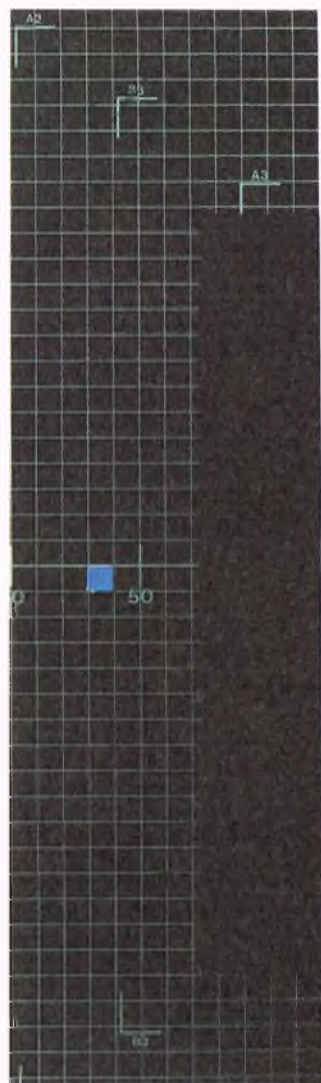
ve ağaçlarımızda yetişen taptaze sebze ve meyvelerle

beslendiğimiz için bizler pek ender olarak hastalanırız;

iyileşmek için de tepelerde güzel bir gezinti yapmak yeterli olur.

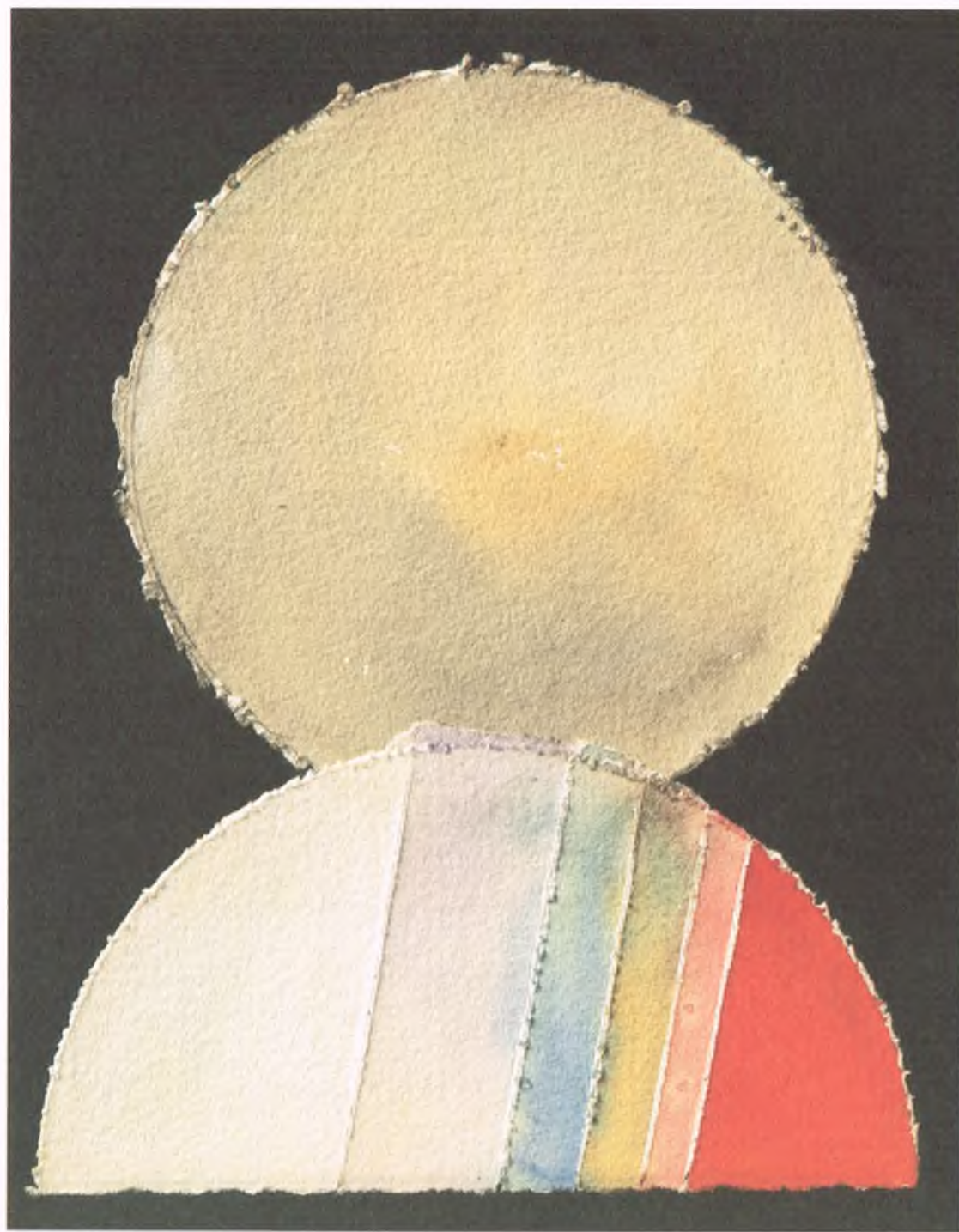
Bakın bay keşfedici, aklıma güzel bir düşünce geldi.

Neden biz Dünya’ya gelip, sizi keşfetmiyoruz?”

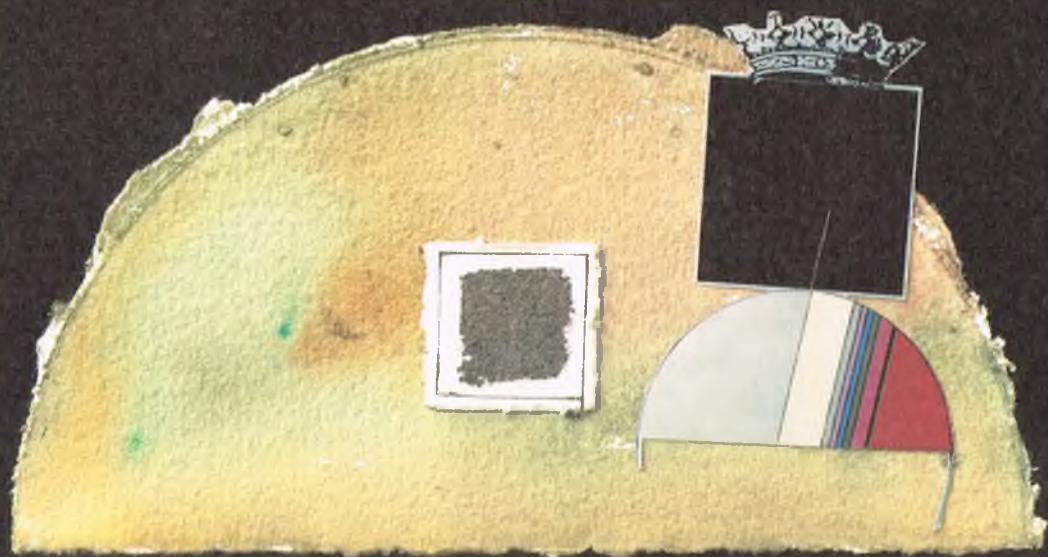

Artık biraz utanan SK: “Ne olacak o zaman?” diye sormuş.
“Çünkü biz kırları ve bahçeleri tertemiz tutmakta,
yeni ağaçlar dikmekte,
devrilmek üzere olan yaşlı ağaçları korumakta
çok başarılıyızdır; hem bütün o plastikleri
ve kavanozları toplarız,
vadilerinize şöyle bir çekidüzen veririz;
bacalarınıza yapraklardan süzgeçler takarız,
Dünya insanına bazen otomobile binmeden de
gezmenin güzelliğini ve daha başka şeyleri anlatırız
ve belki birkaç yıl sonra sizin Dünya’nız da
Cecü gibi güzel bir yer haline gelir.”

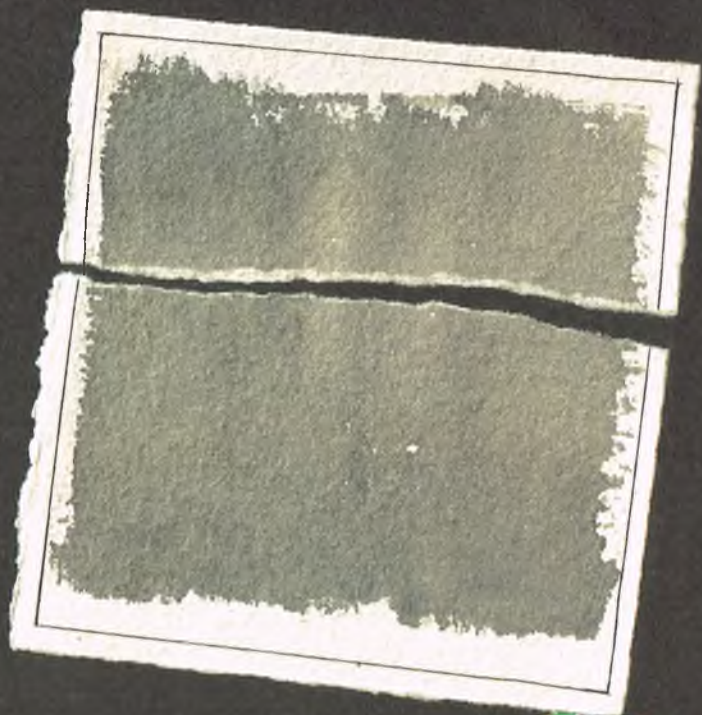
SK, Cecü yer cücelerini iş başında görür gibi olmuş
ve bir zaman sonra Dünya’sının –yani Dünya’mızın–
yeniden ne kadar güzel bir yer olacağını
düşünmeden edememiş.

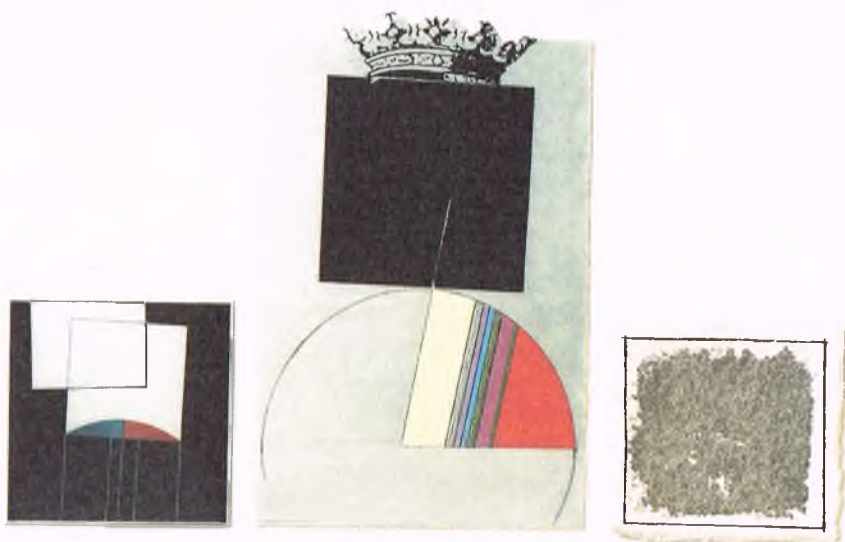
“Tamam” demiş. “şimdi yuvama döneceğim ve İmparator’la konuşacağım!”
Dünya’ya geri dönmüş ve başından geçenleri İmparator’a ve Bakanlara anlatmış.
Bařbakan bir sürü bahane bulmuş:
“Bir kere Cecü yer cücelerinin buraya gelebilmeleri için bir sürü ayrıntıyı düşünmek gerekli. Önce pasaport almaları, göç vergisini ödemeleri, damga pulu harcı yatırmaları, sonra zabıtaban, orman korucularından, liman başkanlığından izin almaları gerekir....”

Ve Bakan tam konuşurken bir başka Bakan'ın
yere tükürdüğü sakıza basarak kaymış ve bacağı kırılmış,
dudağı, çenesi, burun delikleri,
sırtı ve başından yaralanmış;
parmakları kulaklarına takılmış
ve onları oradan çıkartamamış.
Bunu izleyen büyük kargaşada Bakan kaldırıma,
kim bilir ne zamandan beri toplanmayan
çöp torbalarının arasına düşmüş;
orada otomobillerin egzozundan çıkan zehirli gazları,
kentin kirli havasını soluyarak öylece kalakalmış.

Öykümüz şimdilik burada sona eriyor
ve size ondan sonra herkesin sonsuza dek mutlu yaşadığını
söyleyemediğimiz için kusura bakmayın.
Kim bilir Cecü yer cücelerinin
buraya gelmelerine günün birinde izin verecekler mi?
Onlar gelmese bile
Cecü yer cücelerinin yapacağı işleri
neden biz yapmaya başlamıyoruz ki?

Aisopos Masalları
 Grimm Masalları-I-II
Sait Faik Abasıyanık
 Seçme Hikâyeler
 Bir Sonbahar Akşamı-Seçme
 Öyküler
Bilgin Adalı (uyarlayan)
 Gençler İçin Gılgamış Destanı
Sabahattin Ali
 Kamyon - Seçme Öyküler
Claude Allégre
 Herkese Biraz Bilim
 Herkese Biraz Daha Bilim
Hans Christian Andersen
 Andersen Masalları
Rodoslu Apollonios
 Argo Gemicilerinin Destanı
Ece Ayhan
 Şiirimiz Mor Külhanidir Abiler-Seçme
 Şiirler
Selçuk Baran
 Porselen Bebek
Yiğit Bener
 Özgür Rostu
Vüs'at O. Bener
 Havva-Seçme Öyküler
İlhan Berk
 Bir Yeryüzü Tanığı-Seçme Şiirler
İlke Boran - Kivılcım Yıldız
 Şenürkmez
 Kültürel Tarih
 Işığında Çoksesli Batı Müziği
Jean-François Bouvet
 İspanakdaki Demir ve Diğer Yerleşik
 Düşünceler
Adnan Binyazar
 Dede Korkut
Italo Calvino
 Dere Tepe Ters
 İkiye Bölünen Vikont
 Ağaca Tüneyen Baron
 Varolmayan Şövalye
Edip Cansever
 Gelmiş Bulundum - Seçme Şiirler
Carlo Collodi
 Pinokyo'nun Maceraları - Bir
 Kuklanın Hikâyesi
François Dagognet
 Büyük Filozoflar ve Felsefeleri
Fazıl Hüsnü Dağlarca
 Bitkiler Okulu
 Dağ Uykusu-Seçme Şiirler
 Arkaüstü (Uçsuz Bucaksız Yaşama)
 Kuş Ayak
 Balına İle Mandalına
 Yaramaz Sözcükler
 Okulumuz 1'deki
 Okulumuz 2'deki
 Okulumuz 3'deki

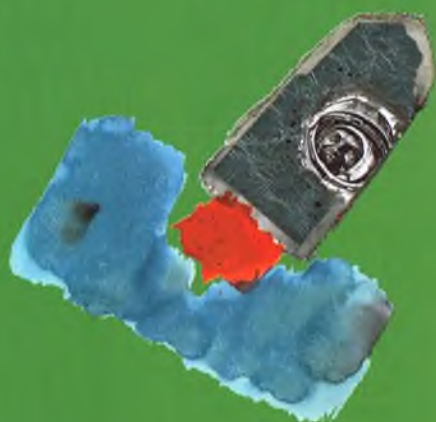
Cincik
 Cin ile Cincik
 Yazıları Seven Ayı
 Dolar Biriktiren Çocuk
 Başparmak
 Gösterme Parmağı
 Ortaparmak
 Yüzük Parmağı
 Serçe Parmak
 Güneşi Doğduran
 Göz Masalı
 İnönüler
 Sakarya Kıyıları
 30 Ağustos
 İzmir Yollarında
 Samsun'dan Ankara'ya
Vedat Dalokay
 Kolo
Daniel Defoe
 Robinson Crusoe
Gülten Dayıoğlu
 Yeşil Kiraz
 Yeşil Kiraz 2
Nursel Duruel (haz.)
 Genç Olmak-80 Yazardan 80 Öykü
 (2 cilt)
Umberto Eco
 Cecü'nün Yer Cüceleri
Ege Erim
 Kayıp Şeyler Ülkesinde
Sir James George Frazer
 Altın Dal
Timothee Fombelle
 Tobie Lolness 1. Boşlukta Yaşam
 Tobie Lolness 2. Elisha'nın Gözleri
Memet Fuat
 Yunus Emre
 Karacaoğlan
 Tevrik Fikret
 Pir Sultan Abdal
 Şinasi
 Ahmet Haşim
 Namık Kemal
 Koroğlu
 Dadaloğlu
Fürüzan
 Yaz Geldi - Seçme Öyküler
Nâzım Hikmet
 Sevdalı Bulut
 Henüz Vakit Varken Gülüm
Ted Hughes
 Demir Adam-Demir Kadın
Norton Juster
 Hayalet Gişe-Milo'nun Akıl Almaz
 Serüveni
J. Rudyard Kipling
 Cengel Kitabı
Henri Lœvenbruck
 Dişi Kurt ile Çocuk

Kurtların Savaşı
 Dişi Kurdun Gecesi
Behçet Necatigil
 Eski Sokak - Seçme Şiirler
Ferenc Molnar
 Pál Sokağı Çocukları
Roger Norman
 Albion'un Rüyası
 Ağaç Zamanı
Sven Ortolı-Nicolas Witkowski
 Arşimed'in Hamamı
Nicolas Witkowski
 Bilimlerin Duygusal Tarihi
Hubert Reeves
 Kuşlar, Harika Kuşlar
 Gökyüzü ve Yaşama İlişkin Yazılar
Hubert Reeves-Frédéric Lenoir
 Yeryüzünün Acısı
J.K.Rowling
 Harry Potter ve Felsefe Taşı
 Harry Potter ve Sırlar Odası
 Harry Potter ve Azkaban Tutsağı
 Harry Potter ve Ateş Kadehi
 Harry Potter ve Zümrüdüanka
 Yoldaşlığı
 Harry Potter ve Melez Prenses
 Harry Potter ve Ölüm Yadıgarları
 Ozan Beedle'in Hikâyeleri
 Harry Potter Ders Kitapları
Oktaay Rifat
 Bir Aşka Vuran Güneş - Seçme
 Şiirler
Miguel de Cervantes Saavedra
 Don Kişot
Jacques Le Goff - Jean-Louis
 Schlegel
 Çocuklar İçin Ortaçağ
Mine Söğüt
 Sevgili Doğan Kardeş
Cemal Süreya (haz. Doğan Hızlan)
 Üstü Kalsın - Seçme Şiirler
Tufan Turanlı
 Ertuğrul Fırkateyni'nin Öyküsü
Mark Twain
 Bir Cinayet, Bir Sır ve Bir Evlilik
Tomris Uyar
 Metal Yorgunluğu - Seçme Öyküler
Turgut Uyar
 Göge Bakma Durağı - Seçme Şiirler
Alper Uygur
 Bizim Korsanlar - Akdeniz'i
 Köpürten Osmanlı Leventler
Orhan Veli
 La Fontaine'in Masalları
 Nasrettin Hoca Hikâyeleri
 Sakın Şaşırma - Seçme Şiirler
Tahsin Yücel
 Anadolu Masalları

BOMBA VE GENERAL

Bir bombanın içine kapatılmış
üzgün atomlar ve
ne pahasına olursa olsun
savaş çıkarmak
isteyen bir general...

ÜÇ KOZMONOT

Altı kollu bir Marslıya rastlayan
üç kuşkucu kozmonot...

CECÜ'NÜN YER CÜCELERİ

Mutlu masum yaşayıp giden
küçük bir gezegene uygarlığı götüreceğini
iddia eden
kendini beğenmiş bir İmparator...

Umberto Eco'nun anlattığı,
Eugenio Carmi'nin resimlediği üç hikâye...

Çocuklar, büyükler ve masallara gerek duyan herkes için..

ISBN 978-975-08-1050-3

9 789750 810503

20 TL

BOMBA VE GENERAL

Bir bombanın içine kapatılmış
üzgün atomlar ve
ne pahasına olursa olsun
savaş çıkarmak
isteyen bir general...

ÜÇ KOZMONOT

Altı kollu bir Marşlya rastlayan
üç kuşkucu kozmonot...

CECÜ'NÜN YER CÜCELERİ

Mutlu masum yaşayıp giden
küçük bir gezegene uygarlığı götüreceğini
iddia eden
kendini beğenmiş bir İmparator...

Umberto Eco'nun anlattığı,
Eugenio Carmi'nin resimlediği üç hikâye...

Çocuklar, büyükler ve masallara gerek duyan herkes için...

ISBN 978-975-08-1050-3

20 TL

BOMBA VE GENERAL

Bir bombanın içine kapatılmış
üzgün atomlar ve
ne pahasına olursa olsun
savaş çıkarmak
isteyen bir general...

ÜÇ KOZMONOT

Altı kollu bir Marslıya rastlayan
üç kuşkucu kozmonot...

CECÜ'NÜN YER CÜCELERİ

Mutlu masum yaşayıp giden
küçük bir gezegene uygarlığı götüreceğini
iddia eden
kendini beğenmiş bir İmparator...

Umberto Eco'nun anlattığı,
Eugenio Carmi'nin resimlediği üç hikâye...
Çocuklar, büyükler ve masallara gerek duyan herkes için...

ISBN 978-975-08-1050-3

20 TL

9 789750 810503

UMBERTO ECO - EUGENIO CARMİ • CECÜ'NÜN YER CÜCELERİ

DOĞAN KARDEŞ

UMBERTO ECO

Cecü'nün Yer Cüceleri

Resimleyen:

EUGENIO CARMİ

Çeviren: Eren Yücesan Cendey

YKY
Yapı Kredi Yayınları

5.
baskı